

ENTRE TOTS

Podeu llegir més cartes de lectors i publicar els vostres articles a
<http://elperiodico.cat/ca/entre-tots/cartes-lectors/>
Contacte: cartalector@elperiodico.com | [@Epentretots](https://twitter.com/Epentretots)

El Periódico de Catalunya, SL, editora del diari EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, s'oposa expressament a la reproducció comercial dels continguts d'aquest diari, en la modalitat de revistes o recopilacions de premsa (press-clipping), sense comptar amb l'autorització escrita de la seva editora, als efectes del que estableix l'article 32, 1, paràgraf segon, de la Llei de Propietat Intel·lectual.

LA CRISI DE LA COVID-19

Viure sense planificar

Vanessa Abarientos
Barcelona

La Covid-19 acorrala A tothom. Va arribar per desestabilitzar-nos; rics i pobres, tots en som víctimes. La primera vegada que vam sentir a parlar d'aquest virus només era a la Xina, lluny. No ens imaginàvem que arribaria al nostre país, a tots els països del món, i ens tancaria a les nostres cases. Quan es va detectar a Espanya, vaig començar a tenir por. Els infectats es multiplicaven cada dia, i els morts, també. Avui aquestes dades han disminuït, tot i que el virus continua aquí i continuem sense ser lliures, sense saber què passarà, vivint en la incertesa. Els polítics parlen de fases i aquelles fases ens tornen bojos a tots. No sabem què podem fer i què no, quan podem treballar i en quines comunitats, qui es pot moure i qui no. Viure així, sense poder planificar res, és surrealista. Estem vivint com en un buit. Ens trobem a les portes de l'estiu i tampoc sabem si en podem disfrutar, del nostre meravellós estiu, que a molts ens recarrega d'energia. Serà un any molt difícil econòmicament i psicològicament. Haurem de fer un esforç molt gran perquè les conseqüències d'aquest virus no puguin amb nosaltres.

Boicot al futbol

Pablo Hernández
L'Hospitalet de Llobregat

Recentment ha mort un familiar en una residència amb símptomes de coronavirus. No li han fet cap test, no l'han derivat a cap hospital i l'únic que van fer va ser donar-li tractaments pal·liatius com ara morfina i ansiolítics. Quan lleigeix a la premsa que hi ha més de 20.000 sanitaris afectats i que molts d'ells han mort per no haver-los realitzat un test ni disposar dels mitjans de protecció personal necessaris, em fa molta pena, dolor i vergonya aliena. Però el que més m'indigna és la falta d'ètica i professionalitat d'alguns esportistes d'elit, com els futbolistes, a qui els faran tests perquè puguin jugar i continuar guanyant milions d'euros, mentre que els professionals de la sanitat continuen contagiant-se i morint. Tot i que soc aficionat al futbol, a

El segon sexe

M. Assumpció Vilà / Francina Alsina

SÍNDICA DE GREUGES DE BARCELONA / PRESIDENTA DE LA TAULA DEL TERCER SECTOR SOCIAL

El germà pobre

EFE / ANDREU DALMAU

Sortir-ne. Sortir-ne tots. Sortir-ne enfortint els drets socials. Aprenem dels errors i aquesta vegada no deixem que les polítiques d'austeritat i les retallades siguin la fórmula aplicada per fer front als estralls d'una crisi social sense precedents i no permetem que una part de la població quedi de nou atrapada en el cercle de la pobresa i l'exclusió de manera permanent. No podem tornar a sentir, com el 2008, que per superar-la hem de «renunciar» als drets socials. Aquella afirmació expressada des del sector privat, i en concret des del bancari, es va acabar traduïnt per part de les administracions en tisorades salvatges que van deixar extremadament debilitat el sistema social, convertint-lo en el germà pobre de l'Estat del benestar, si es compara amb el sanitari. Tot el que havíem construït en dècades a favor de la igualtat d'oportunitats i la cohesió social es va esfumar perquè políticament es va decidir rescatar el capital, no les persones. Esperem que s'hagi après la lliçó i que, com s'està verbalitzant aquests dies, la sortida no la pagui la ciutadania.

Ens preocupa, debilitat el sistema social, com es donarà resposta a una crisi social que ens atrevim a vaticinar que serà més desigual, excoient i injusta que l'anterior i sobretot com s'asseguraran els drets socials, fonamentals per a l'autonomia i la dignitat de les persones. Aquesta vegada, les administracions no poden renunciar, han d'apostar clarament amb la voluntat no només de preservar-los, sinó d'ampliar-los i consolidar-los. I això, inseparablement, va acompanyat d'un bon finançament perquè aquest pilar essencial pugui recuperar la musculatura que necessita.

Drets socials és sinònim de protecció i benestar, absolutament indispensables ara i en el futur. L'esclat de la crisi ha contribuït a fer visible el que fa anys que denunciem la Taula del Tercer Sector i la Defensora de Barcelona: la pobresa s'ha cronificat i les desigual-

tats s'han accentuat. Anàvem a contracorrent perquè la percepció general era que havia tornat a la normalitat i que els índexs econòmics anaven cap a dalt, però la realitat era que una part de les persones seguien invisibilitzades i instal·lades en la precarietat. L'esclat de la Covid-19 el que ha fet és agreujar tot això

Els últims que van sortir de la crisi del 2008 han sigut els primers a entrar en la d'ara

fins al punt que avui milers de persones estan recorrent a les entitats socials per demanar ajuda per menjar i pagar la vivenda. Els últims que van sortir de la crisi de 2008 han sigut els primers en entrar en altra de nou i els efectes greus de la pandèmia han arrossegat també un bon grup de persones que han quedat sense treball i ingressos i que ni de bon tros imaginaven que arribarien a l'extrem de no poder cobrir les necessitats més bàsiques.

Barcelona ja està treballant en la recuperació de la ciutat i en el futur de la ciutadania. Per a nosaltres és prioritari assegurar el dret a la vivenda i l'accés als subministraments bàsics, en especial a les persones en risc d'exclusió. El punt de partida previ a la Covid-19 era el d'una emergència habitacional que excloïa gairebé un milió de persones entorn de Barcelona, però sabem que això s'agreujarà molt més amb el context actual. A més, és urgent dotar de pressupost l'estratègia de sensellarisme i consolidar els recursos per a les persones que viuen al carrer i que s'han posat en marxa aquests dies. La resposta d'ara és temporal i urgent, però cal pensar en solucions estables i dignes per a aquest col·lectiu.

Si la vivenda és una prioritat, l'altra és l'ocupació. És imprescindible augmentar el finançament per a la inserció laboral de persones vulnerables que tenen un risc alt de pèrdua del lloc de treball i moltes dificultats per tornar al mercat de treball, com que tenen una discapacitat, problemes de salut mental, addiccions, dones en situació de risc, joves que busquen la seva primera oportunitat laboral, persones migrades o majors de 45 anys. Aquí l'Ajuntament de Barcelona disposa de la contractació reservada, una eina molt útil per contribuir a la reactivació de l'ocupació.

La Covid-19 ha evidenciat també la necessitat de més i millor coordinació entre les institucions, però també entre els serveis socials i les entitats socials per oferir una atenció de qualitat. També reclamem que la sortida a la crisi passi per polítiques integrals, empoderadores i centrades en la persona. Més enllà de l'emergència, s'han de planificar respostes integrals el màxim de dignificadores i amb una perspectiva comunitària perquè les persones puguin ser autònomes a l'hora de prendre decisions i gestionar les seves pròpies necessitats. ■

partir d'ara farà un boicot i no veurà cap partit de futbol. No tots els futbolistes són iguals i per això apel·lo als més mediàtics perquè no segueixin aquest joc i cedeixin aquests tests a les persones que més ho necessitin. Serà l'única forma que torni a veure els partits per la tele.

Un altre confinament

Mònica Gáñez

L'Hospitalet de Llobregat

¿Per què no puc escollir on viure? ¿Per què no puc elegir com viure? ¿Per què he de conformar-me amb la pollució que hi ha a la ciutat? L'arribada al poble de Segur de Calafell per a una persona amb diversitat funcional és difícil. Molt. Carreteres sense asfaltar, escales en la major part d'accessos a institucions, comerços o llocs d'oci... Podria no sortir de casa, però ¿on queden els meus drets? ¿Per què em prohibeixen moure'm amb total llibertat? Suposo que així és com molta gent (sense cap discapacitat) se sent en aquests temps de confinament.

Pantalles i insomni

Elisabeth Redorta

Sabadell

Des que estem en confinament cada nit tinc insomni. Em pensava que només em passava a mi, però també en pateixen la meua família i amics. Analitzant la situació, és cert que no tenim tanta activitat física, per la qual cosa ens cansem menys i no tenim tanta son. D'altra banda, ens passem el dia davant pantalles: d'ordinador, mòbil, iPads i televisió. Els adults que fan teletreball s'estan vuit hores o més amb els ulls fixos al monitor, curiosament moltes vegades amb falta de concentració per a qualsevol tasca que necessiti un mínim d'atenció. Després, per distreure's de la feina, consulten el mòbil per llegir els xats o navegar per internet. D'altra banda, als nens i adolescents els passa el mateix. Les classes online suposen menys hores d'estudi al dia, però davant d'una pantalla, i en la seva estona lliure, més mitjans audiovisuals, com els jocs de la Play, sèries i xarxes socials. No veig saludable que ens acostumem a aquest tipus de vida més sedentària i tan audiovisual, per no parlar de la falta de contacte amb la gent.